

Mü'minin mi'racı namaz

Abdullah Bey: “Namaz ile Mi'rac arasında nasıl bir bağlantı vardır?”

Namaz Mü'minin mi'racıdır; mü'mini Allah'ın rıza makamına yükseltir.

Namazda kul ile Rabbi arasında hiçbir aracı yoktur.

Nasıl ki Resûlullah'ın (asm) Mi'râcında da kendisi ile Rabbi arasında hiçbir aracı yoktu. Beraberinde bulunan Hazret-i Cibrail (as) Sidre-i Muntaha'ya kadar onunla gitmiş, ancak oradan ilerisinde Resûlullah'ı (asm) Rabbi ile başbaşa bırakmıştı.

Mü'min ile Rabbi arasında, namazda hiçbir kimse, hiçbir aracı yoktur. “Allahu Ekber” diyerek ellerini omuz veya kulak hizasına getiren Mü'min, bütün dünyayı ellerinin tersiyle itmiş, geride bırakmış ve önüne kendisini Allah'ın huzuruna taşıyacak yüksek ufukları almıştır. İftitah tekbiriyle Allah'ın dergâhına kabul edilmiştir. İftitah tekbiriyle dünya ve dünyadaki bütün sevdiklerini bir tarafa bırakmış, bütün sevdiklerini kendisine ikram eden İlâhî kapıya yönelmiştir.

Sonra ellerini hemen bağlayışı, Allah'ın huzuruna kabul edilışinin işaretidir. Bir büyüğün huzurunda ayakta iseniz, elleriniz başka nasıl tevazu rengine bürünürdü ki?

Ardından okunan “Sübhanek” duâsı, huzur-u İlâhiye kabul buyurulan Mü'minin, tesbih, tahmid, tekbir, tehlil ve ta'zim ile Rabbine teveccühünün resmi olur. Mânen der ki: “Allahım, Seni tüm zamanlardan beri var olagelen, var olması düşünülebilen ve münkirlerin uydurdukları bütün noksanlıklardan, kusurlardan, eksikliklerden tenzih ederim; Sen yücesin! Bütün geçmiş ve gelecek varlıkların, her kime yapmış olurlarsa olsunlar, yaptıkları teşekkür, tezekkür, şükür, minnet ve hamdi, ben, tamamını Sana arz ederim. Elimde olsa hepsiyle Sana hamd ederim. Senin ismin, şanın, sıfatın mübarektir, muallâdır. Senin azametinin, celâlin, saltanatın pek yücedir, pek ulvîdir. Senden başka sığınılacak, yüceltilecek, ulvîleştirilecek, büyük tutulacak ve önünde eğilinecek ilâh yoktur.”

“Sübhanek” duâsıyla Rabbine en derin, en içten ve en duyarlı bir ruh haliyle ve mütevazı cismiyle hamdini ve bağlılığını yenileyen mü'min, hemen sonra “Fatiha” gibi Kur'ân'ın anahtarı ve mü'minin dilinin şifresi niteliğinde olan bir sûreyle hâcetini, ihtiyaçlarını, ıztıraplarını arz eder. Önce gıyabî bir üslup ile der ki: “Tüm zamanlarda her kimden her kime olursa olsun yapılan hamdler, şükürler, teşekkürler

yalnızca âlemlerin Rabbi olan, Rahman ve Rahîm isimlerinin sahibi ve Kıyamet Günü'nün hâkimi olan Allah'a mahsustur.”

Kapsamlı bir tahmid ile hamdini ve bütün varlıkların tüm zamanlardaki hamdlerini Allah'a tahsis eden mü'min, bundan sonra gıyabî dilden hitâbî dile, muhatap sîgasına, konuşma diline yükselir; kendisini Rabbinin huzurunda bulur; tüm ihtiyaçları içinden en mühim, en önde, en acil, en olmazsa olmaz ihtiyacını bulup çıkarır ve Rabbinden ister, niyâzda bulunur. Arz-ı hâcet makamıdır burası. Mü'min kıyamdadır. Elleri, O'nun Ulûhiyeti önünde kenetlenmiştir. O'na hamd ve şükür ifadelerinin en muteberi ve en makbule geçeniyle hamd ü senada bulunduktan sonra, artık dünya-âhiret kendisine lâzım olacak can damarı dileğini zikredecektir ama, önce bir beyan ve taahhütte bulunur: “Allah'ım! Yalnız Sana ibadet ederiz ve yalnız Senden yardım dileriz!”

Zaman durmuştur bu dakikada. Mü'min, Rabbi ile baş başadır. Rabbi ona; “Ey kulum! Dile benden ne dilersen!” demiş gibidir. Kul, Rabbine biraz daha yaklaşır. Sesine biraz daha ıztırap yükler; gözlerini secde mahalline diker, mahzunlaştırır; tazarrû ile niyazına başlar: “Bize Sırat-ı Müstakîm üzere hidayet ver Rabbim! Bizi, Sana ulaştıran doğru yola ilet! Öyle bir sırat ki o, öyle bir yol ki, Sen daha öncekilere bu yolu lütfettin; onları hayır ve rızanda tevfik ve hidayetle in'am ettin; onları bu sırat ve hidayet nimeti ile taltif ettin! Onlara, Sana ulaştıran yolu göstermekle ikram ettin! Üzerine yağmur gibi gazap gönderdiklerinin, azabına uğramış bahtsızların, dalâlete giriftar olan bedbahtların, sapıklığı âdet edinmiş muannit ve mütemerritlerin, gözü dönmüş kötülerin yoluna değil! Hayır ve hasenât yoluna... Bizi ulaştır! Âmin!”

Sonra Kur'ân'ın iklimine girer kul. Kur'ân'dan okuduğu âyetler veya sûreler, kendisine şefaathçi olabilecek niteliktedirler.

Mü'minin, vahiyle kendisine tebliğ edilmiş kıyamdaki bu beyan, tezekkür, taahhüt ve duâsı onu tek başına Mi'rac'a yükseltecek kadar nezihtir, yücedir, makbûle şâyandır. Ama Mü'min buradan rükûa gider; Rabbinin huzurunda iki büklüm eğilir. Kıyamdaki istekleri, onun, Rabbinin önünde rükû ve secdeye gitmesini gerektirmiştir çünkü. Bu, ulvî beyanlar ve davranışlarla doğrulanmalıdır. Secdeye bu düşüncelerle gider. Ellerini, yüzünü, ayaklarını yer hizasında, aynı hedefte birleştirir. Rabbi önünde mahviyet ve tevazuu, onu toprak gibi arındırır, yüceltir; secdeye alnını koydukça kalbi günahlardan arınır.

Günah kirlerinden arınmak ve Allah'ın rızasına ulaşmak, Mü'min için şüphesiz Mi'rac niteliği taşır.